

Beslutningsforslag nr. B 11. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 20. oktober 1992

Betænkning og indstilling

vedrørende

Folketingets Ombudsmands beretning for året 1991

I overensstemmelse med bestemmelserne i § 7, stk. 1, nr. 18, i Folketingets forretningsorden har Retsudvalget behandlet Folketingets Ombudsmands beretning for året 1991.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) har intet at bemærke til beretningen.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller beretningen til *forkastelse* og udtaler i denne forbindelse:

Mindretallet konstaterer, at ombudsmandsinstitutionen åbenbart ikke har noget personaleloft, idet man i forhold til ombudsmandsberetningen for året 1990 har forøget personalet med ca. 20 ansatte. Personaleforøgelsen skal ses i forhold til, at de realitetsbehandlede sager har haft en let faldende tendens. Sammenholdt med antal ansatte giver det ca. 20 sager til realitetsbehandling pr. ansat.

Ombudsmanden har fyldt beretningen med håndplukkede sager, som ombudsmanden skønner »måtte være af almindelig interesse«, jf. forordet til beretningen. En af de sager, som ombudsmanden skønner har offentlighedens interesse, er, hvorvidt det er korrekt, at Direktoratet for Udlændinge har besluttet, at en brasiliansk sambadansende prostitueret skulle udvises, efter at kvinden på professionel måde havde bedrevet og ernæret sig ved utugt.

Ombudsmanden gik med stor flid ind i sagen og fandt ud af, at den professionelle

utugtskvinde ikke havde fået advarsel, inden Direktoratet for Udlændinge tog beslutning om udvisning, hvorfor udvisningen ikke var korrekt.

Forhistorien er, at den pågældende kvinde havde fået tilsendt sin arbejds- og opholdstilladelse til en bar i Brasilien via generalkonsulatet i Rio de Janeiro, idet kvinden gerne ville optræde som artist i Danmark.

Spørgsmålet rejser sig efterfølgende, om pågældende kvinde nogen sinde burde have fået arbejdstilladelse i Danmark – mere end, om hun senere burde udvises for utugt.

I stedet burde ombudsmanden nok have skrevet et par linier om de mange sager, som ombudsmanden ikke fandt havde almen interesse.

Forholdet er, at det er ombudsmanden, der alene vurderer, om en sag skal realitetsbehandles, og herefter, om den giver anledning til nogen form for reaktion. Herefter er det samme ombudsmand, der har beføjelsen til at skønne, hvilke sager der skal nyde offentlighedens interesse.

I den forbindelse kunne det være interessant, om ombudsmanden havde omtalt andre sager end dem, der gav anledning til henstilling eller kritik, og hvorfor ombudsmanden ikke fandt anledning til at henstille eller kritisere.

Når årsberetningen for 1991 er blevet på færre sider, så skyldes det nok, at ombudsmanden har været travlt beskæftiget med at sælge